

Arrest

nr. 113 230 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gelet op het arrest nr. 111 650 van 10 oktober 2013 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat S. RONSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit. Van etnie bent u Tadjiek. U bent op 29 augustus 1988 geboren in Kabul. Uw bent sjiïet en ging naar school tot de achtste klas. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

In 1998, toen u 9 à 10 jaar oud was verliet uw vader Afghanistan, hij vertrok naar Nederland. Hij verkocht antieke beeldjes en dit was verboden onder de taliban. Gezien de problemen die hij hierdoor

ondervond met mensen van de taliban verliet hij Afghanistan. In datzelfde jaar verliet u eveneens, samen met uw moeder, uw twee broers en uw zus, Afghanistan. Dit omwille van de problemen die jullie hadden door het werk van uw vader.

U verbleef tot 2004 in Peshawar, Pakistan. Uw zus trouwde in 2004 met een Nederlander en woont sindsdien in Nederland. In 2004 keerde u met uw gezinsleden terug naar Afghanistan, meer bepaald naar Kabul.

Van 27/08/2008 tot 14/12/2008 werkte u als bediende in een bedrijf dat ziekenhuisapparatuur verkocht, Qaisanil genaamd. Van 18/12/2008 tot 07/01/2009 werkte u op freelance basis als tolk voor het Rode Kruis gecombineerd met een job als telecomoperator bij Telesat. Van februari 2009 tot augustus 2009 was u in India om daar een visumaanvraag voor Nederland te doen, om uw vader te kunnen vervoegen. Daarna keerde u terug naar Afghanistan. Van september 2009 tot april 2010 werkte u opnieuw als telecomoperator bij Telesat. In 2009 ging uw moeder naar Nederland, in februari 2010 ging ook uw jongste broer Tamim uw vader vervoegen in Nederland. Ze bekwamen verblijfsdocumenten op basis van gezinshereniging omdat uw vader er erkend Vluchteling is.

In april 2010 overleed uw broer Mohammed Salim aan suikerziekte, hij was toen 26 jaar oud. Van 03/05/2010 tot 24/05/2010 werkte u enkele weken voor een Amerikaanse organisatie die les gaf aan studenten. Van begin juni 2010 tot 15/10/2010 werkte u in een Afghaanse goudfabriek.

Van 16/10/2010 tot 03/01/2012 werkte u als bediende in een zuurstoffabriek in Mazar-e-Sharif, u verhuisde hiervoor van Kabul naar Mazar-e-Sharif, in de provincie Balkh. Van oktober 2010 tot elf dagen voor uw vertrek uit Afghanistan woonde u in Mazar-e-Sharif.

U kreeg een eerste dreigbrief op 1 september 2011, hierin werd uw samenwerking gevraagd. U reageerde hier niet op en ongeveer 20 à 25 dagen na het ontvangen van deze brief werd u opgebeld. De man aan de lijn vertelde u dat hij van de taliban was, dat u hen kon helpen door een schadelijk chemisch product te mixen in de zuurstof. In december 2011 kreeg u een tweede dreigbrief waarin stond dat u niet gedaan had wat van u gevraagd werd, dat u niet gedaan heeft wat verplicht is door de sharia en dat u nu uw straf moest afwachten. Na het ontvangen van deze tweede brief ging u samen met de adjunct van uw firma naar het politiecommissariaat in Mazar. Daar werd u gezegd dat ze u niet konden beschermen tegen de taliban omdat u werkte voor een privéfirma. Ze konden de firma enkel een wapenvergunning geven. Toen verliet u uw werk op 9 januari 2012 en ging u de volgende dag naar Kabul. U verbleef er de laatste elf dagen voor uw vertrek uit Afghanistan. Twee dagen na uw aankomst in Kabul kreeg u opnieuw telefoon en werd u gezegd dat ze u zelfs in Kabul zouden vinden en vermoorden omdat u niet gedaan had wat van u gevraagd werd.

U verliet Afghanistan op 21 januari 2012. Op 18 december 2012 kwam u aan in België en dezelfde dag vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw taskara opgemaakt op 23/3/1387 (12/06/2008), een vertaling van de taskara en tevens de verklaring van de echtheid ervan opgemaakt op 31/01/2009, de taskara van uw broer opgemaakt op 23/3/1387 (12/06/2008), de overlijdensakte van uw broer opgemaakt op 11/02/1389 (01/05/2010), een attest dat u ongehuwd bent opgemaakt op 16/06/2009, 18 foto's, een dreigbrief opgemaakt op 14/1/1433 van de islamitische kalender (10/12/2011), een andere dreigbrief die u kreeg opgemaakt op 2/10/1432 van de islamitische kalender (1/09/2011), een attest van uw werk opgemaakt op 08/01/2012, een aanbevelingsbrief van uw vorige job opgemaakt op 24 mei 2010, attest van de firma Qais Aniel opgemaakt op onbekende datum, attest van een door u gevolgde cursus Engels opgemaakt op 24/02/1385 (14 mei 2006), een attest van een door u gevolgde computercursus opgemaakt op 01/09/2006, de aanvraag van uw visum voor Nederland opgemaakt op 17/02/2009, de weigering van uw visum voor Nederland opgemaakt op 17/07/2009.

U legde ook een kopie voor van de vergunning van de firma 'Oxygen Production Co.' opgemaakt op 04/04/1391 (24 juni 2012) en een kopie van de Nederlandse identiteitsdocumenten van uw vader, moeder en broer: respectievelijk het paspoort van uw vader opgemaakt op 23/02/2009, het identiteitsbewijs van uw moeder opgemaakt op 16/09/2010 en het identiteitsbewijs van uw broer opgemaakt op 07/08/2012.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Uw asielaanvraag bevat immers een aantal tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden die in hun geheel onherstelbare afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Het is erg weinig plausibel dat leden van de taliban net aan u zouden vragen een chemisch product toe te voegen aan de zuurstofflessen. U verklaarde immers zelf dat uw functie binnen het bedrijf

vooral bestond uit het maken van reclame en het bijhouden van de administratie van het bedrijf. De laatste maanden werkte u ook als tolk voor de ingenieur die uit Indië kwam (gehoor CGVS, p. 9-11). Bij geen van deze taken komt u rechtstreeks in aanraking met de zuurstofflessen. Gevraagd naar het feit of het voor u mogelijk zou zijn geweest te doen wat de taliban u vroeg, het mengen van een chemisch product met de zuurstof, verklaarde u zelf dat het de arbeiders waren die de flessen vulden met zuurstof. Hoewel u verklaarde dat u wel toegang had tot de plaats waar dit gebeurde en dat de arbeiders u niet zouden tegenhouden indien u dit product zou willen toevoegen (gehoor CGVS, p.19 is het erg weinig plausibel dat mensen van de taliban u, die eigenlijk niet onmiddellijk toegang heeft of niet onmiddellijk bezig bent met het vullen van die zuurstofflessen, zou vragen dit te doen. Bovendien veranderde u tussen het ontvangen van de eerste (op één september 2011) en het ontvangen van de tweede dreigbrief (in december 2011) van functie binnen de firma. U werkte er sinds 1 oktober 2011 als tolk en niet langer als 'administration manager'. Binnen welke functie het nog minder evident is toegang te krijgen tot en gecontacteerd te worden voor het toevoegen van een schadelijke stof aan de zuurstofflessen. Het is dus, zoals gezegd, erg weinig plausibel dat de taliban u, gezien uw functie binnen het bedrijf en de moeilijke toegang tot hetgeen ze van u vroegen net u zouden contacteren om de zuurstofflessen te vergiften. Het lijkt daarenboven erg weinig plausibel als zouden mensen van de taliban u vragen een schadelijke chemische stof toe te voegen aan de zuurstofflessen, daar er geen zekerheid was over waar deze giftige flessen zouden terechtkomen. Zeker daar u zelf verschillende keren verklaarde dat deze flessen 'overal' terechtkwamen, onder andere in: militaire ziekenhuizen, burgerziekenhuizen, de luchthaven, de bouwsector en op de vrije markt (gehoor CGVS, p. 10, 14, 19-20). Het lijkt erg vreemd dat taliban u zouden contacteren om een schadelijk chemisch product in zuurstofflessen te doen, niet wetende waar deze zouden terechtkomen en wie er al dan niet door getroffen zou worden.

Deze twijfels betreffende de geloofwaardigheid van de hoger besproken feiten worden ondersteund door de door u neergelegde zogenaamde dreigbrieven. In de eerste dreigbrief die u zou hebben gekregen staat dat u uw werk stop diende te zetten. U beweert echter dat u in deze eerste brief gevraagd werd met hen samen te werken en hen geheime informatie te bezorgen (gehoor CGVS, p. 14). Het feit dat ze u in de brief die u neerlegde enkel vroegen uw werk stop te zetten doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat u gecontacteerd werd door de taliban, daar uw verklaringen hieromtrent niet overeen stemmen met de werkelijke inhoud van dit document. In de tweede dreigbrief wordt eveneens melding gemaakt van het feit dat u uw job niet heeft stopgezet. Dit is opnieuw niet in overeenstemming met de door u gedane verklaringen hieromtrent. Het is, zoals uit de aan uw dossier toegevoegde informatie blijkt, genoegzaam bekend dat er een bloeiende handel bestaat in valse dreigbrieven die worden gebruikt om frauduleuze asielaanvragen te ondersteunen. De echtheid van deze dreigbrieven kan dan ook ernstig in twijfel worden getrokken omdat u de inhoud ervan niet kent daar, indien u deze brief werkelijk zou hebben gekregen, er van u verwacht kan worden dat u weet wat er in deze brief aan u gevraagd werd. Wat betreft de door u neergelegde dreigbrieven dient verder te worden bemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om en de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Door het feit dat het erg weinig plausibel is dat de taliban u zou contacteren, zoals hierboven reeds uitgebreid besproken én doordat uw verklaringen omtrent de inhoud van en de echtheid van de door u neergelegde dreigbrieven, die de kern van uw relaas zouden moeten ondersteunen, niet geloofwaardig zijn omwille van de hierboven uiteen gezette redenen, kan aan uw relaas geen geloof worden gehecht, daar de bedreigingen door de taliban de reden zijn waarom u uw land heeft verlaten.

De andere documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing eveneens niet veranderen. Uw taskara, de vertaling van de taskara en tevens de verklaring van de echtheid ervan en het attest dat u ongehuwd bent staven uw afkomst en uw identiteit. De taskara en de overlijdensakte van uw broer Mohammad Salim staven zijn identiteit en zijn overlijden. Het Nederlandse identiteitsbewijs van uw broer Tamim, het Nederlandse paspoort van uw vader en het Nederlandse identiteitsbewijs van uw moeder staven de identiteit van uw ouders en van uw broer Tamim. De twee dreigbrieven werden hierboven reeds besproken. Het attest van een door u gevolgde cursus Engels en het attest van een door u gevolgde computercursus staven het feit dat u deze cursussen volgde. Het attest van uw werk, het attest van de firma Qais Aniel en de aanbevelingsbrief van uw vorige job staven uw werkverleden. De kopie van de vergunning van de firma 'Oxygen Production Co.' staat het feit dat deze firma een vergunning heeft. De aanvraag van uw visum voor Nederland en de weigering van uw visum voor Nederland staven het feit dat u een visum aanvraagde en dat dit u geweigerd werd. Deze zaken worden niet onmiddellijk betwist.

Op de achttien foto's die u neerlegde zijn volgende zaken te zien: u in een shoppingcenter, de baas van de goudfabriek waarvoor u werkte samen met u in een shoppingcenter, de zoon van de baas van de goudfabriek waarvoor u werkte in een shoppingcenter. Foto's van u in Indië en van u met uw gezin in een vliegtuig. Een foto van uw vader en een foto van uw nichtje (de dochter van uw zus). Dat u in een shoppingcenter in Kabul was, samen met andere mannen, dat u in Indië was, dat u met uw gezin het vliegtuig nam en dat uw vader en een nichtje zou hebben worden hier echter niet betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif en Kabul stad te worden beoordeeld. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh noch van de stad Kabul vanwaar u verklaart afkomstig te zijn/lange tijd te hebben verbleven.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet doorheen het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie aan administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de situatie in de provincie Balkh er al een tweetal jaren op vooruit gaat. Men kan stellen dat de rust teruggekeerd is in de provincie Balkh.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone

Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij dient verder opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, evenals van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een stukkenbundel, waarin hij zijn reeds voorgelegde documenten nogmaals in kopij voorlegt aangevuld met 20 rapporten en artikelen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en de socio-economische omstandigheden voor intern ontheemden in Kabul.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig wordt bevonden om redenen dat (i) het niet plausibel is dat de taliban net verzoeker persoonlijk zouden aanspreken aangezien zijn functie binnen het bedrijf louter administratief van aard was, (ii) de vraag om zuurstofflessen te vermengen met een schadelijk chemisch product niet plausibel is gezien de taliban niet konden weten waar de zuurstofflessen terecht zouden komen en wie erdoor getroffen zou worden, en (iii) gezien verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de dreigbrieven van de taliban.

Verzoeker betwist dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is en wijst op zijn verklaringen, waaruit moet blijken dat hij een leidinggevende functie had over de arbeiders, dat hij verantwoordelijk was om de gevulde vaten op de juiste plaats te krijgen in de opslagruimte en dat hij kon controleren waar alles naar toe ging. Verzoeker wijst er nog op dat hij een vertrouwensband had met de leiding van de onderneming en een bijzondere positie bekleedde binnen het bedrijf. Hij zou daarenboven voor hem “zeer gemakkelijk” geweest zijn om de met chemisch gas gevulde vaten te plaatsen in de opslagplaats op de plaatsen voor levering aan militaire ziekenhuizen, de luchthaven en de bouwsector. Gelet op zijn aanzien en functies in het bedrijf zou het dan ook niet onlogisch zijn dat de taliban verzoeker heeft benaderd.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad niet het profiel heeft dat de concrete vraag tot medewerking met de taliban logisch kan verklaren. Verzoeker deed administratief werk en was niet persoonlijk betrokken bij het mengen van de zuurstofflessen, hetgeen door arbeiders werd gedaan (gehoorverslag, 19). Gezien verzoeker geen deel had in het materiële productieproces is het niet aannemelijk dat de taliban net verzoeker zouden contacteren voor de sabotage-opdracht, eerder dan een arbeider wiens concrete dagtaak bestond uit het vullen van de flessen. Dit geldt evenzeer wat betreft de bijzondere leidinggevende positie die verzoeker zou bekleden en waardoor hij in staat zou zijn om de flessen op de juiste plaatsen te zetten in de opslagplaats. Bovendien veranderde verzoeker, tussen de eerste en de tweede dreigbrief in, binnen het bedrijf van functie waar hij als tolk helemaal geen toegang meer had tot de zuurstofflessen. Verzoeker verklaarde dat er naast de eigenaar, ook nog een adjunct-chef was. Dat de taliban iemand van het administratieve middenkader uitkozen voor een complexe sabotage-opdracht eerder dan de adjunct-chef, die als hoofdverantwoordelijke instaat voor de productie en distributie van de flessen, of de arbeiders, die de flessen dagdagelijks vullen, is onlogisch.

Verzoekers verklaringen zijn bovendien niet in overeenstemming met de inhoud van de neergelegde dreigbrieven. Waar verzoekende partij opwerpt dat het, op het moment dat hem gevraagd werd naar de inhoud van de eerste dreigbrief, voor hem niet duidelijk was dat hij letterlijk de inhoud van de brief diende mee te delen, stelt de Raad vast dat deze bewering geen weerslag vindt in het administratief dossier. Niet enkel heeft verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor melding gemaakt van communicatieproblemen, daarenboven blijkt uit het verslag dat de in dit verband gestelde vragen meermaals en ondubbelzinnig gesteld werden zodat er geen ruimte voor misinterpretatie was (gehoorverslag, 14). Hoe dan ook, uit de vertaling van beide dreigbrieven blijkt onomstotelijk dat in de eerste brief verzoeker uitdrukkelijk wordt aangemaand “*to fulfill your jihadi obligation and help the mujahideen in economic and intelligence spheres*” (...) en “*to stop your work with this Co(mpany)*”. De tweede brief gaat in op de eerste en vermeldt “*you continued with your job in the Fazai Balkh Oxygen Co., and did not take the letter of the Mujahedeen of the Islamic Emirate seriously.*” Niet enkel maakt geen van beide brieven op geen enkel ogenblik gewag van de eis tot verplichte samenwerking met de taliban, verzoeker heeft noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal verklaard dat de taliban hem via de dreigbrieven verplicht zouden hebben zijn werk op te geven. Van verzoeker mag gelet op zijn opleidingsniveau en beroepservaringen als manager, bediende en tolk verwacht worden dat hij de inhoud van de dreigbrieven correct kan weergeven. Deze tegenstrijdigheid betreft de kern van het asielrelaas en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate.

Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding kan geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Waar verzoeker ten slotte nog stelt dat uit de landeninformatie van verweerder blijkt dat hij door zijn werkzaamheden een persoon is met een “*verhoogd risico*”, waardoor hij beschouwd zal worden als “*legitiem doelwit*” en dat “*burgeraannemers en onderaannemers, bouwvakkers en mensen die*

geassocieerd worden met de internationale en Afghaanse overheidsinstanties en troepen" tot een risicocategorie behoren kan het volgende worden opgemerkt.

Naar analogie met verzoekers problemen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat indien enerzijds volgens UNHCR overheidsmedewerkers of medewerkers in dienst van de internationale gemeenschap een risicogroep vormen omwille van de hun toegeschreven politieke overtuiging er anderzijds geen aanwijzingen zijn dat de taliban personen behorende tot deze groep maar met een laag profiel zouden vervolgen in Kabul of in gebieden die niet onder hun controle vallen. Deze personen behoren immers niet langer tot de prioriteiten van de taliban die hun aandacht enkel richten op overheidsmedewerkers met een hoogstaand profiel. Nog volgens het Hof zijn er evenmin aanwijzingen dat zij die hun job voor de internationale gemeenschap opgaven, nog verder in de negatieve aandacht van de taliban zouden vallen (EHRM, *H en B. tegen het Verenigd Koninkrijk*, 9 april, 2013, § § 97, 98 en 99). Het oordeel van het Hof strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de operationele capaciteit van de taliban zich in Kabul beperkt tot sporadische gerichte aanvallen tegen *"hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar westerlingen verblijven"*.

Verzoeker werkte noch voor de Afghaanse overheid noch voor de internationale gemeenschap maar voor een Afghaanse privéonderneming waar hij als administratieve medewerker geen hoogstaand profiel had. Bovendien werkt hij niet langer voor het bedrijf. Het is bijgevolg, gelet op verzoekers profiel, niet aannemelijk dat de taliban de motivatie of de operationele capaciteit zouden hebben om verzoeker actief te gaan opsporen en vervolgen in gebieden buiten hun controle zoals de hoofdstad Kabul, waar, zoals infra zal worden aangetoond, verzoeker over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De stukken 2 tot en met 16 werden reeds neergelegd bij het Commissariaat-generaal en reeds besproken in de bestreden beslissing. De nieuwe stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt de vertaling van de dreigbrieven (stuk 38) door een beëdigde tolk, de originele loonfiches en het originele tewerkstellingscertificaat doen aan hetgeen vooraf gaat geen afbreuk. De dreigbrieven werden *supra* reeds besproken, de loonfiches en het tewerkstellingsattest hebben geen toegevoegde waarde aangezien aan de tewerkstelling van verzoeker in de zuurstoffabriek nooit in twijfel werd getrokken.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat bij de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst met betrekking tot het risico beschreven onder artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet er rekening moet gehouden worden met zijn risicoprofiel kan worden verwezen naar wat *sub* 2.2.2. is uiteengezet.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat er voor hem een *"binnenlands vluchtalternatief"* open staat in Kabul en stelt dat de *"redelijkheid"* daarvan niet is vastgesteld, noch werd onderzocht, en dit in weerwil van het feit dat dit tot de bewijslast van verweerder behoort.

Op grond van de stukken van het administratief dossier kan worden vastgesteld dat het niet onredelijk is de eventuele aanwezigheid van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet te onderzoeken in functie van een terugkeer naar Kabul. Verzoeker is immers in Kabul geboren (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, p. 1), woonde daar tijdens de laatste +/- 3 jaar voor zijn vertrek en verbleef slechts korte periodes in Mazar-i-Sharif voor zijn werk (o.c., p. 2). Ook in zijn verzoekschrift zelf stelt verzoeker expliciet dat hij *"zijn afkomst uit de stad Kabul in Afghanistan voldoende aannemelijk heeft gemaakt"* (p. 11). Uit de verklaringen van verzoeker bij de commissaris-generaal blijkt verder dat hij slechts sporadisch in Mazar-i-Sharif gewoond heeft in de periode oktober 2010 - januari 2012, en dat hij gedurende zijn verlofperiodes telkens naar Kabul terugkeerde (gehoorverslag p. 4). Gezien de analyse van het risico aldus wordt gedaan in functie van een terugkeer naar verzoekers werkelijke verblijfplaats, is de kritiek die hij in zijn verzoekschrift levert in

verband met de “redelijkheid” van het in aanmerking nemen van een “*binnenlands vluchtalternatief*” in zijn hoofde, irrelevant.

Wat betreft de concrete veiligheidssituatie in Kabul, betwist verzoeker met klem dat de actuele toestand in Kabul geen aanleiding kan geven tot het in aanmerking nemen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker merkt op dat de landenrapporten van de commissaris-generaal enkel betrekking hebben op de veiligheidssituatie in 2012. Verzoeker stelt dat de taliban sinds april 2012 haar acties in Kabul heeft opgevoerd en dat het geweld er aanzienlijk is toegenomen, hetgeen verzoeker wenst dit te illustreren met 17 artikelen en rapporten die hij bij zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker merkt nog op dat het frequente gebruik van *I.E.D.*'s er in de praktijk voor zorgt dat zelfs “*zogezegd gerichte*” aanvallen zeer vaak burgerslachtoffers maken, waardoor deze aanvallen de facto een vorm van “*willekeurig geweld*” uitmaken.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene toestand in Afghanistan in het algemeen, merkt de Raad op dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sterk verschilt naargelang de provincie en het district van herkomst, waardoor *in casu* slechts de informatie over Kabul-stad relevant is. Van de 17 bijgevoegde artikelen blijken er slechts 7 te slaan op geweldincidenten in Kabul-stad (meer bepaald stukken 17, 19, 22, 28, 30, 31 en 33). De in deze artikelen beschreven incidenten illustreren een veiligheidstoestand waarbij de taliban sporadisch gerichte aanvallen uitvoeren op overheidsdoelwitten in de stad. Ook blijkt uit deze informatie dat de aanvallen waarbij burgerslachtoffers vallen zich slechts sporadisch voordoen en dat de burgerdoden steeds het gevolg zijn van “*collateral damage*” bij gerichte aanvallen. De artikelen tonen aan dat er in Kabul in de periode mei 2012 – juni 2013 in totaal 38 burgerslachtoffers vielen bij in totaal 4 aanslagen (6 bij een aanval op een compound met internationale werknemers in mei 2012 (stuk 19), 6 bij een aanval op een NAVO-basis in september 2012 (stuk 33), 9 bij een aanval op een VS-konvooi in mei 2013 (stuk 28) en tenslotte 17 bij een aanval op het hooggerechtshof in juni 2013 (stuk 30). Van deze incidenten werden slechts de laatste twee incidenten beschreven in stukken 28 en 30 niet in rekening gebracht bij de analyse van de veiligheidssituatie door verweerder, gezien het betreffende SRB dateert van 21 maart 2013. In die informatie wordt overigens gesteld, in weerwil van hetgeen verzoeker betoogt, dat “*de aanslagen van de AOG's in Kabul in 2012 gedaald zijn met 29 % ten opzichte van 2011*” (SRB, regionale veiligheidssituatie, Kabul, p. 8). In elk geval vermogen de door verzoeker bijgebrachte artikelen niet aan te tonen dat het geweld en de burgerslachtoffers in Kabul in stijgende lijn is, noch dat de intensiteit van het geweld oploopt tot willekeurig oorlogsgeweld met een reëel risico op ernstige schade tot gevolg voor terugkerende asielzoekers. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat “*de veiligheid in Kabul er jaar na jaar op vooruit gaat*”, dat er slechts “*om de medium-lange termijn*” een aanslag gebeurt, waarbij “*burgers niet geviséerd worden*” (SRB, regionale veiligheidssituatie, Kabul, p. 8-9).

De door verwerende partij neergelegde nota van 7 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul inhoudt bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op *high profile* doelwitten en niet op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. Verzoeker brengt geen elementen bij die zich tegen deze analyse van de veiligheidssituatie verzetten.

Er zijn aldus geen aanwijzingen dat er zich heden in Kabul een situatie van willekeurig oorlogsgeweld voordoet in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker ten slotte nog wijst op de erbarmelijke leefomstandigheden van de vluchtelingen die in kampen en in sloppenwijken in Afghanistan wonen (stukken 35 en 36) maakt hij echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. Verzoeker is immers een volwassen man, spreekt Dari, Pashtou, Urdu alsook Engels en stelde daarenboven uitdrukkelijk van 2004 tot 2010 zonder problemen in Kabul stad te hebben gewoond én gewerkt voor diverse bedrijven en instellingen. Verzoekers opleidingsniveau en werkervaringen in deze stad doen met recht vermoeden dat hij in geval van terugkeer naar deze stad er zich opnieuw gemakkelijk zal kunnen integreren. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij als meerderjarige, gezonde jongeman niet in staat zou zijn een woning te vinden en een job uit te oefenen in Kabul en al helemaal niet dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in een dergelijke situatie - als omschreven in de door hem neergelegde rapporten - zal terechtkomen.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER